

Dopis od preláta (červenec 2012)

Modlitba, neboli styk s Bohem, která nám pomáhá se odpoutat od světských starostí, a prosby za bližního - zvláště za Svatého otce -, jsou hlavními tématy tohoto pastýřského listu Javiera Echevarrii.

14.07.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Všichni jsme naplněni radostí a vděčností Pánu za uznání hrdinských

ctností našeho milovaného dona
Álvara Svatým stolcem 28. května.
Naše radost je veliká, protože církev
tímto úkonem znovu potvrzuje, že
duch Opus Dei, kterého první
nástupce našeho Otce žil s velkou
věrností, je plně věrný evangeliu a je
to tedy cesta, jak *proměňovat všechny
okamžiky a okolnosti svého života v
příležitosti k milování Boha a ke
službě Království Ježíše Krista*, jak se
modlíme v modlitbě ke ctihodnému
Božímu služebníkovì.

Grátias tibi, Deus, grátias tibi!, zvu
Vás opakovat ještě jednou. Děkujeme
Nejsvětější Trojici za tento dar, ducha
Opus Dei, který je **starý jako
evangelium a jako evangelium
nový** [1] a na kterém má účast
mnoho dalších lidí, kteří, aniž by
měli povolání do Díla, jsou nějakým
způsobem součástí naší
nadpřirozené rodiny: mnoho našich
příbuzných a přátel a tolik dalších,
kteří se snaží vtělit do běžného života

ducha, kterého náš Otec přijal od Boha.

V uplynulých dnech, při čtení vašich blahopřání k mým narozeninám, jsem byl logicky naplněný vděčností Pánu, který chtěl, aby Opus Dei – stejně jako církev, jejíž součástí Opus Dei je – bylo nadpřirozenou rodinou těsně spojenou pouty otcovství, synovství a bratrství. Myslel jsem na našeho milovaného Otce, jehož liturgický svátek jsme oslavili nedávno. Svatému Josemaríovi, jeho hrdinské věrnosti Božím záměrům, dlužíme tuto rodinnou atmosféru tak charakteristickou pro Dílo, která se přirozeně projevuje se zvláštní silou v každé slavnosti, která vytyčuje naši cestu. Děkuji všem, kdo se za mě v těchto dnech modlili, a chci zaplatit modlitbou za všechny.

Zvláštním důvodem k synovské vděčnosti a radosti byla laskavá slova papeže Benedikta XVI. V listě, který

mi poslal při příležitosti mých narozenin, ujišťuje Svatý otec svou modlitbou za Preláta a uděluje zvláštní apoštolské požehnání, které se vztahuje na všechny osoby svěřené do jeho pastýřské péče. Tyto projevy papežovy lásky nás musí vést k tomu, abychom byli ještě více sjednoceni – s hlubokou zodpovědností – s jeho osobou a úmysly a abychom se vytrvale modlili za plody jeho služby jako nejvyššího pastýře.

Chápu velmi dobře slova, která jsem tak často slyšel z úst našeho zakladatele. Říkával nám: ***milujte hodně Svatého otce. Modlete se hodně za papeže. Mějte ho moc rádi, mějte ho moc rádi! Protože potřebuje veškerou lásku svých dětí. A tomu velmi dobře rozumím: znám to z vlastní zkušenosti, protože nejsem jako zeď, jsem člověk z masa. Proto bych chtěl, aby papež věděl, že ho máme rádi,***

že ho máme rádi vždy, a to z jednoho důvodu: protože je sladkým Kristem na zemi [2].

Kolikrát denně se modlíme za Petrova nástupce? Může počítat s naší věrností?

Láska k papeži byla vždy silně přítomná v srdci našeho Otce. V jednom ze svých nejstarších dopisů vypráví, že, když bylo ještě Opus Dei jako semínko ukryté v brázdě, rád se při modlitbě růžence v myšlenkách postavil vedle Svatého otce a při duchovním svatém přijímání si představoval, že svátostně přijímá z jeho rukou. Tímto způsobem *materializoval* v maličkostech svoji jednotu s papežem a v jeho srdci rostla stále více silná a teologická zbožnost ke Kristovu vikáři na zemi, společnému otci všech křesťanů.

Tyto vzpomínky mi přišly na mysl také proto, že v červenci je výročí okamžiku, kdy byl náš Otec poprvé

přijít papežem. Bylo to 16. července 1946, tři týdny potom, co poprvé přijel do Říma. Několik dní předtím mu Pius XII. poslal prostřednictvím Monsignora Montiniho, pozdějšího papeže Pavla VI., svoji fotografii s vlastnoručním věnováním a požehnáním pro našeho Zakladatele a pro Dílo. Jakou synovskou radost z toho měl! A hned napsal svým dcerám a synům: ***mám autogram od Svatého otce pro „Zakladatele Kněžské společnosti Svatého Kříže a Opus Dei“. Mám obrovskou radost! Políbil jsem ho tisíckrát. A k tomu dodal: ať se nepřestáváte modlit a ať jste velmi spokojení [3].***

Modlit se za papeže, za jeho vznešenou osobu a jeho úmysly je odkazem našeho svatého Zakladatele, který nám také don Álvaro, jeho první nástupce, předal s příkladnou věrností. Teď je na mně, abych vás utvrzoval v tomto bodě katolického ducha. Dělán to velmi

často, ale v těchto těžkých časech, kdy se z tolika míst zvedají hlasy proti církvi a Svatému otci, cítím potřebu povzbuzovat vás k tomu s větší naléhavostí. Nedávná slavnost svatých Petra a Pavla, kteří postavili římskou církev na své krvi a jsou sloupy univerzální církve, nás vede k zintenzivnění tohoto spojení se Svatým otcem: mějte ho velmi rádi a snažte se, aby mnoho žen a mnoho mužů rostlo v lásce k Petrovi!

Ve svých katechezích při generálních audiencích v posledních týdnech mluvil Benedikt XVI. o účinnosti modlitby. Na konkrétních příkladech ze života prvotní církve ukázal reakci věřících na útoky a pronásledování, kterým byli vystaveni. Všichni si pamatujeme na uvěznění Petra a Jana veleradou, která jim potom zakázala kázat v Ježíšově jménu^[4]. Poté, co byli propuštěni, se apoštolové shromáždili s prvními křesťany a

vyprávěli jim, jak jim vyhrožovali. Papež zdůrazňuje, že prvotní křesťanské společenství se **nejenom nevyleká, ani nerozdělí, ale hluboce se sjednocuje jako jediná osoba v modlitbě a prosí Pána (...).** Co v této chvíli žádá od Boha křesťanské společenství? Nežádá bezpečí před pronásledováním, ani Pánovu pomstu na těch, kteří uvěznilí Petra a Jana. Žádá pouze, aby mu bylo dáno hlásat Boží slovo „s veškeré odvahou“ (srov. Sk 4,29), tzn. prosí, aby neztratilo odvahu víry, odvahu hlásat víru[5]. A zbožně se pak modlí druhý žalm, ve kterém se předpovídá uznání Mesiáše, navzdory útokům jeho nepřátel.

První křesťané nabízí návod na správné jednání nám, dnešním křesťanům, kteří také vidíme smutnou snahu těch, kdo se snaží vyloučit Boha ze společnosti, marginalizovat ho, dát ho do

závorek, vyhostit ho do soukromého života. Navrhují vám, abyste v měsících, které zbývají do začátku Roku víry, 11. října, měli na paměti příklad prvních křesťanů a abyste se modlili s optimismem a jistotou za potřeby církve, za záměry papeže, za jednotu celého Božího lidu okolo jeho pastýřů. Nezapomínejme, že, jak ujišťuje náš Otec, ***Bůh je stále stejný. – Je třeba mužů víry: a pak se budou znovu dít divy, o kterých čteme v Písmu svatém. – »Ecce non est abbreviata manus Domini« – Ne, Jahvova ruka není tak krátká!*** [6].

Vedeni touto jistotou se vrhněme do neúnavného apoštolátu a budme přesvědčení – a není to přehánění –, že nás čekají miliony duší. Ale, jak zdůrazňoval svatý Josemaría, slova nestačí; žádají se od nás „skutky“, každodenní důslednost ve víře, radost z vědomí, že jsme Božími dětmi.

V další události, kterou Benedikt XVI. připomíná, je Petr vysvobozen těsně předtím, než měl být popraven. Také při této příležitosti se první věřící shromáždili k jednomyslné modlitbě. Posvátný text uvádí, že *Petr byl hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu [7].* Svatý Josemaría často rozjímal, jak jednomyslná modlitba církve tehdy vysvobodila Šimona Petra z *Herodových rukou a ze všeho, na co čekal židovský lid [8].* Tak to připomíná Cesta: ***čerpej z čisté studně »Skutků apoštolů«: ve dvanácté kapitole je Petr vysvobozen z vězení mocí andělů a jde do domu Markovy matky. – Ti nechtějí uvěřit služebné, když říká, že Petr je u dveří. »Angelus ejus est!« – Tak to bude jeho anděl, říkali. – Pohled, s jakou důvěrou se stýkali první křesťané se svými anděly strážnými. – A co ty?[9].***

Ty a já, vzýváme s vírou svaté anděly strážné? Spoléháme se na jejich pomoc v osobních potřebách a v potřebách církve, které musí být naše, opravdu naše? Prosíme je o pomoc v apoštolátu?

Při uvažování nad těmito scénami Svätý otec radí, abychom, jako tito věřící, také my vzali **události svého každodenního života do své modlitby a hledali jejich hluboký smysl. Jako první křesťanské společenství se máme také nechat osvítit Božím Slovem skrze rozjímání Písma svatého, abychom se naučili vidět, že Bůh je přítomen v našem životě, že je přítomen také a právě v obtížných momentech a že všechno – i nepochopitelné věci – jsou součástí vyššího plánu lásky, podle něhož v závěrečném boji se zlem, hříchem a smrtí zvítězí opravdu dobro, milost a život – Bůh**^[10]. A při jiné příležitosti nás papež pozval k osobnímu zpytování

svědomí: **Jak se modlím já? Jak se modlíme? Kolik času věnuji vztahu s Bohem?** [11].

Tyto úvahy, tak aktuální, nám musí často přicházet na mysl ve chvílích rozjímání, které vytyčují naše dny: bez těchto rozhovorů s Pánem, s jeho Nejsvětější Matkou, s anděly a svatými, nemůžeme – ani nechceme! – žít. ***Tématem mé modlitby je můj život*** [12], ujišťoval svatý Josemaría; a tak to musí být u nás. V osobní modlitbě musíme uvažovat nad vším, co nás zaměstnává, a nad vším, co nám dělá starosti, ačkoli – jak říkával náš Otec – jako Boží děti bychom neměli mít nikdy *starosti*, ale jen *záležitosti, které nás zaměstnávají*, protože věříme v dobrotu našeho Otce Boha, který všechno směřuje k našemu dobru.

Již jsem se zmínil o některých z těchto „*starostí*“, těch aktuálních i těch stálých: život církve a světa,

spása duší, každodenní apoštolát, které by měly mít Boží děti. Jiné, možná bezprostřednější, souvisí s krizí, která postihuje mnoho zemí s různou intenzitou. Jsem si vědom jejích důsledků a není mi jedno, že mnozí se kvůli ní mohou cítit obzvláště sklesle: nezaměstnanost, nezbytnost vzdát se i toho nejmenšího pohodlí, nutnost obracet každou korunu, aby rodinný rozpočet vyšel až do konce měsíce, pokud vůbec. Ujišťuji vás, že se cítím být velmi blízko všech a každého jednotlivě a modlím se zejména za ty, kdo mají velké obtíže. Aniž bychom přestali uskutečňovat – vládní představitelé i všichni ostatní – nezbytná opatření pro urychlené vyřešení této situace, moje rada je důvěřovat v Pána a nabídnout mu s radostí útrapy, které musíme snášet.

Zároveň se nebraňte přijmout práci, která je pod vaší profesionální úrovní, v naději, že přijdou lepší

časy. Snažte se čelit špatným časům: postavte se této situaci s nadpřirozeným pohledem, pomůže nám to dozrát z lidského hlediska a také růst v jednotě s Bohem a v solidaritě s ostatními.

Tato situace je další příležitostí, abychom si štědře pomáhali snášet obtíže. V uplynulých dnech jsem často myslel na Pánova slova při Poslední večeři, která náš Zakladatel opakoval neúnavně po celý svůj život: *milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci* [13]. A vzpomínám si na dojetí, s jakým si svatý Josemaría připomínal poslední chvíle pozemského života apoštola *quem diligébat Iesus* [14]. A skutečně, jedna prastará tradice vypráví, že svatý Jan, možná slabým, starým hlasem – tak si to představoval náš Otec – opakoval: *filioli, dilígite alterútrum!*, děti moje, mějte se rádi! [15].

Ať se nikdo necítí osamocený. Ať se každý cítí podporovaný a opatrovaný modlitbou a bratrskou láskou ostatních. Snažme se sloužit tak, aby soužití s ostatními bylo laskavé, příjemné, v konkrétních maličkostech. Často stačí úsměv, laskavý pohled, poslouchat s opravdovým zájmem starosti ostatních, abychom ulehčili situaci toho, kdo prochází obtížným obdobím. Jak aktuální jsou slova *Cesty!:* ***křesťanská láska nespočívá jen v „dávání“, ale i v „porozumění“*** [16].

Ještě než skončím vás chci povzbudit, abyste tyto rady předali svým příbuzným, přátelům a kolegům. Pomozte jim objevit moudrou ruku našeho Otce Boha ve všech okolnostech. Jak napsal náš Otec, přizvukujíc svatému Pavlovi: *těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni* [17]. Nás všechny Pán

povolal, abychom jeho učení přinesli do všech míst na zemi. **Omnia in bonum!**

Už víte, že jsem 18. června jmenoval tribunál Prelatury, aby začal proces blahořečení a svatořečení Dory del Hoyo, první numerářky auxiliar Opus Dei. Připojte se k mému díkuvzdání Nejsvětější Trojici a pokračujte v modlitbě za mé úmysly.

Nemohu ani nechci nevzpomenout znovu milovaného dona Álvara, který 7. července 1935 započal cestu dobrého a věrného služebníka tím, že žil ducha Opus Dei: kolik vzpomínek na jeho věrnost, plnou radosti a neustálého boje!

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Barcelona, 1. července 2012.

- [1] Svatý Josemaría, *Dopis 9-I-1932*, č. 91.
- [2] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 11-V-1965.
- [3] Svatý Josemaría, *Dopis jeho synům z Generální rady*, 30-VI-1946, v A. Vázquez de Prada, „Zakladatel Opus Dei“, III. díl, s. 45-46.
- [4] Srov. *Sk* 4, 1-31.
- [5] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 18-IV-2012.
- [6] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 586.
- [7] *Sk* 12, 5.
- [8] Tamtéž, 11.
- [9] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 570.
- [10] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 18-IV-2012.

[11] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 30-XI-2011.

[12] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 174.

[13] *Jan* 13, 34-35.

[14] *Jan* 13, 23.

[15] Srov. Svatý Jeroným, *Komentář k listu Galaťanům*, III, 6, 10 (PL 26, 462).

[16] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 463.

[17] *Řím* 8, 28.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-cervenec-2012/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2012/)
(09.08.2025)